

[Hans Hedtoft.]

fortalte om et Marked, der var tomt for Eksportvarer. Der var altsaa Raad til i nogen Grad at give los. For det andet var der lagt Loft over Bevillingsudstedelsen, idet man samtidig med Gennemførelsen af de friere Importvilkaar fastlagde en Plan i Direktoratet for Vareforsyning, hvorefter der for hver enkelt Vare i Resten af 1945 kun skulde finde en Bevillingsudstedelse. Stedsvarende til $\frac{1}{3}$ af 1938's Importmængde. Der var altsaa sat Grænser.

Fejlen, den utilgivelige og uforvarselige Fejl, kommer ind i dansk økonomisk Politik den Dag, da det tydeligt ses, at Tilgodehavendet forvandles til en voksende Gæld, og at de Varer, vi faar for Sterlingpundene, delvis er af underlødige Kvalitet og til Priser, der i Forhold til vore økonomiske Evner maa karakteriseres som for høje.

Dette blev erkendt fra mange Sider, og Advarslerne haglede ned over Regeringen. Men denne sad alle Advarsler overhørig.

Hvem advarede? I Januar 1946 advarede Direktoratet for Vareforsyning. Med Udgangspunkt i et Skøn over den sandsynlige Udvikling i Betalingsbalancen henstiller Direktoratet for Vareforsyning til Handelsministeren, at den frie Bevillingsudstedelse begrænses.

Regeringen, Handelsministeren, sidder Advarslerne overhørig; der sker ingenting.

I Februar begynder „Social-Demokraten“ sin Kampagne mod den frie Bevillingsudstedelse. Handelsministeren sidder med Hænderne i Skødet.

I Marts forhandles om et nyt Cirkulære til Importørerne, og Arbejderbevægelsens Erhvervsraad præciserer i en Skrivelse til Direktoratet for Vareforsyning, at der for samtlige Varer med enkelte Undtagelser bør gennemføres bevillingsmæssig Begrænsning.

Regeringens eneste Svar er en Skinmanøvre, der tilsyneladende foretager visse Begrænsninger i Bevillingsudstedelsen, men som i Realiteten lader den hidtil førte Politik fortsætte paa det nærmeste uændret. I alt Fald, det er en Kendtgerning, som Tallene viser: Stigningen i Bevillingsudstedelsen selv efter Marts bliver fortsat uændret.

Jeg skal lade denne Dokumentation være tilstrækkelig. Ingen kan længere være i Tvivl om, hvor Sandheden og Ansvaret ligger i denne Sag.

I det hele taget tror jeg, det efterhaanden er blevet klart for den største Del af Befolkningen, at den nu siddende Regerings Politik paa det handelspolitiske, det valuta-

mæssige og det vareforsyningsmæssige Omraade har været, for at sige det rent ud, en eklatant Fiasko. Nogen synderlig Tryghedsfølelse har denne Regering aldrig givet Anledning til hos Arbejderbefolkningen; nu føler jeg mig overbevist om, at Tiltroen til dens Evner til at lede Landets Økonomi er rokket langt uden for Arbejderbefolkningens Kreds. Ikke alene Arbejdere og Forbrugere, men hele det danske Erhvervsliv maa føle sig utryg ved denne Regering og specielt ved Regeringens Handelsminister, der Maaned for Maaned har set Grunden skride væk under Danmarks valutaøkonomiske Stilling, og som dog intet foretog sig. Advarslerne har haglede ned over ham, men han har siddet med Hænderne i Skødet og set det truende Forlis skride længere og længere frem mod Fuldbyrdselen.

Med mine hidtidige Bemærkninger om Regeringens økonomiske Fejlgreb er Syndelisten ikke fuldendt; den er længere endnu. Den griber ogsaa ind paa et af de Omraader, hvor Krigens Virkninger har sat sit allerdybeste Præg paa Befolkningens daglige Liv, nemlig paa Boligpolitikens Omraade. Vi har i Dag her i Danmark ca. 17 000 husvilde Personer. Det er et højt Tal, men hvis man tror, at man dermed har skaffet sig et udtømmende Overblik over Bolignødens uhyggelige Omfang, tager man fejl. Ved Siden af de direkte husvilde, der lader sig tælle op, findes der i Danmark i Dag en udbredt skjult Bolignød, der helt unddrager sig en statistisk Opgørelse. Hvem har Tal paa, hvor mange unge der er forhindret i at gifte sig paa Grund af Umuligheden af at faa Lejlighed? Hvem har Tal paa, hvor mange, især unge Mennesker der lever i usle Kvistværelser og usunde Kælderlokaler paa Grund af Boligmangelen? Hvor mange Familier lever ikke sammenpresset i alt for smaa Lejligheder, fordi Familien er vokset, men ny Lejlighed lader sig ikke opdrive?

Men det er da i hvert Fald ikke Regeringens Skyld, vil man sige. Nej, det er det vel ikke, men man vil ikke kunne afvise, at ogsaa paa dette Omraade af den økonomiske Politik har Regeringen begaaet alvorlige Fejlgreb. I den nuværende Situation burde alle Kræfter anspændes for at skaffe Befolkningen Boliger. I Udlandet, f. Eks. Sverige og England, lægger Regeringerne alle Kræfter ind i saa Henseende. Anvendelsen af Materialer og Arbejdskraft kontrolleres nøje, og i Sverige har man endog i Sommer skærpet de gældende Restriktioner. Men hvad har den danske Regering gjort i denne Forbindelse? Ja, Handelsministeren herhjemme